

Hoger beroep door
betrokkene sub 1 in zaak I & II, t/aller
en OM t/hem

V O N N I S

nummer :

datum : 12.5.2005

De Rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, kamer 5C, rechtdoende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Notitienummer:

in zake van **HET OPENBAAR MINISTERIE:**

TEGEN :

Zelfstandige
Geboren te | op
Wonende te
Belg

BETICHT VAN:

Te

A. Bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (artikelen 42, 66, 67, 68, 69 en 71 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996), thans strafbaar gesteld overeenkomstig de artikelen 99, 146, 147, 148 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, gelet op artikel 146 zoals gewijzigd door het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening wat het handhavingsbeleid betreft,

Als verantwoordelijke van de eigenares, en/of van de exploitant, die tot de werken opdracht heeft gegeven,

Op het onroerend goed gelegen te

Gekadaastreerd als :

Met een globale oppervlakte van 2.194 m²

Eigendom van | met maatschappelijke zetel te

| ingeschreven in het handelsregister te

| onder het nummer :

bij akte verleden op :

de hierna vermelde werken, omschreven in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (artikel 42 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996) en in artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

I. In strijd met de vergunning I dd. 27 februari 1997 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen,

in strijd met het bijzonder plan van aanleg goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 2 december 1985 (B.S. 29 januari 1986) en behouden bij Besluit van de Vlaamse Regering van 1 december 2000 (B.S. 21 februari 2001),

- a) Tussen 27 februari 1997 en 16 oktober 1997, te hebben uitgevoerd,
- b) Van 16 oktober 1997 tot en met 30 april 2000, te hebben in stand gehouden,

1) Namelijk het gebruik van een gebouw wijzigend van multifunctioneel complex tot "megadancing"

2) en het uitvoeren van allerhande werken teneinde het pand in te richten als "megadancing", hieronder begrepen:

- verandering van uitzicht voorgevel: kleur gevel, de grootte van de luifel, aanbrengen van geprofileerde staalplaat voor venster- en deuropeningen;
- aanbrengen van funderingen in de bodem (polyvalente zaal) voor opbouw van een verlichtingsinstallatie en discobar
- inrichten van de polyvalente zaal naar dancing: bewegende dansvloer, verschillende niveau's, wandelgaanderijen, aquarium voor zwemballet en andere typische elementen die een dancing kenmerken
- maken van een toegang (1 x 1 meter) in achtergevel op hoogte podium polyvalente zaal
- verbouwen van trapzaal nooduitgang "bistro", aanbrengen van andere metalen trap
- vernieuwen dakbedekking met geluiddempende panelen
- woongelegenheden op hogere verdieping werden niet in gebruik genomen

II. zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen,

- a) Tussen 27 februari 1998 en 3 maart 1998, te hebben uitgevoerd,
- b) Van 3 maart 1998 tot en met 30 april 2000, te hebben in stand gehouden,

Namelijk het vervangen van een steense muur door 3 metalen nooddeuren over een oppervlakte van 2,20 m. op 7,5 m., met een ondersteuning van metalen draagbalken.

B. Van 1 mei 2000 tot 11 februari 2002.

Bij inbreuk op de artikelen 99, 146, 147, 148 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (BS 8 juni 1999)

Als verantwoordelijke van de eigenares, en/of van de exploitant, die tot de werken opdracht heeft gegeven,

- I. In strijd met de vergunning l dd. 27 februari 1997 van het college van burgemeester en schepenen van de stad
in strijd met het bijzonder plan van aanleg goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 2 december 1985 (B.S. 29 januari 1986) en behouden bij Besluit van de Vlaamse Regering van 1 december 2000 (B.S. 21 februari 2001),
aan het onder de tenlastelegging A omschreven onroerend goed, de onder tenlastelegging A/I omschreven wijzigingen en werken, voorzien in artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (BS 8 juni 1999), verder te hebben in stand gehouden.
- II. zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen,

aan het onder de tenlastelegging A omschreven onroerend goed, de onder tenlastelegging A/II omschreven werken, voorzien in artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (BS 8 juni 1999), verder te hebben in stand gehouden.

C. op 10 juni 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II).

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2 en 6 van het Koninklijk besluit van 2 december 1988, aangevuld bij Koninklijk besluit van 12 februari 1993 tot reglementering van sommige stoffen, genomen in uitvoering van artikel 1, 2° lid en strafbaar gesteld bij de artikelen 2 bis, 4 en 6 van de wet van 24 februari 1921, gewijzigd bij de wetten van 11 maart 1956, 9 juli 1975, 14 juli 1994, 4 april 1994 en 3 mei 2003 betreffende het verhandelen van de giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, ontsmettingsstoffen en antiseptica, geneesheer noch apotheker die een apotheek voor het publiek openhoudt, noch veearts zijnde, zonder voorafgaande vergunning van de Minister van Binnenlandse Zaken en Volksgezondheid, psychotrope stoffen die afhankelijkheid kunnen teweegbrengen en meer bepaald de hiernavolgende substanties of hun isomeren, hun zouten, ethers en esters, de zouten van die ethers en esters in al de gevallen waar die zouten kunnen bestaan of de bereidingen waarin ze verwerkt zijn en hun gebeurlijke koppelingen,

onder bezwarende titel of om niet, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben en dit buiten elke aankoop of bezit krachtens geneeskundig voorschrift

de feiten thans omschreven als volgt ingevolge het Koninklijk besluit van 22 januari 1998 tot reglementering van sommige psychotrope stoffen;

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 40 bis en 45 van het K.B. van 22 januari 1998 tot reglementering van sommige psychotrope stoffen en betreffende risicobeperking en therapeutisch advies, genomen in uitvoering van artikel 1, 2e lid en strafbaar gesteld bij de artikelen 2 bis, 4 en 6 van de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van de giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, ontsmettingsstoffen en antiseptica, en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen, gewijzigd bij de wetten van 11 maart 1958, 9 juli 1975, 1 juli 1976, 14 juli 1994, 17 november 1998, 4 april 2003 en 3 mei 2003, zonder voorafgaande algemene vergunning van de Minister, psychotrope stoffen onder bezwarende titel of om niet, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben en dit buiten elke verwerving of bezit krachtens een geneeskundig voorschrift, namelijk amfetamine

- D. op 10 juni 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II),

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 11, 26 bis en 28 van het K.B. van 31 december 1930 houdende regeling van de slaapmiddelen en de verdovende middelen en betreffende risicobeperking en therapeutisch advies, genomen in uitvoering van artikel 1 en strafbaar gesteld bij artikelen 2 bis, 4, 6 en 9 van de wet van 24 februari 1921, gewijzigd bij de wetten van 11 maart 1958, 9 juli 1975, 1 juli 1976, 14 juli 1994, 4 april 2003 en 3 mei 2003, betreffende het verhandelen van de giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, ontsmettingsstoffen en antiseptica, en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen, zonder voorafgaande vergunning van de Minister van Volksgezondheid, de hiernavermelde verdovingsmiddelen onder bezwarende titel of om niet vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, en dit buiten elke aankoop of bezit krachtens geneeskundige voorschrift, namelijk nr. 19 cocainum

- E. op 4 maart 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II),

Bij inbreuk op de artikelen 3, 7, 17 en 20 van de wet van 3 januari 1933, zoals gewijzigd door de wet van 30 januari 1991, hiernavermeld wapen, verweerwapen geacht, gedragen te hebben zonder wettige reden en zonder een vergunning verleend door de gouverneur van de provincie van zijn woonplaats, na advies van de procureur des Konings van het arrondis-

sement van zijn woonplaats, of door de minister van Justitie of zijn gemachtigde terwijl hij in België geen woonplaats had, namelijk:

- I. een gechromeerde trommelrevolver Smith and Wesson, voorzien van de nummers . . . en .
- II. een pistool kaliber 6.35 mm, type "baby FN", met nummer . . . , voorzien van de vermelding "automatic pistol clement's patent"

F. Bij inbreuk op de artikelen 3, 6, 17 en 20 van de wet van 3 januari 1933, zoals gewijzigd door de wet van 30 januari 1991, als particulier een verweervuurwapen voorhanden te hebben gehad, zonder vergunning, verleend hetzij door de korpschef van de lokale politie of, wanneer er geen is, door de commandant van de federale politie van zijn woonplaats;

namelijk op de hiernavermelde data, de hiernavermelde wapens:

- I. op 4 maart 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II), een gechromeerde trommelrevolver Smith and Wesson, voorzien van de nummers . . . en .
- II. op 5 maart 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II), een pistool kaliber 6.35 mm, type "baby FN", met nummer . . . , voorzien van de vermelding "automatic pistol clement's patent"
- III. op 9 mei 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II), een niet nader bepaald verweervuurwapen

G. op 5 maart 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II),

Bij inbreuk op de artikelen 3, 11, 17, 20 en 22 van de wet van 3 januari 1933, zoals gewijzigd door de wet van 30 januari 1991, als particulier een een geweer kaliber.22 LR, replica model M16, fabrikaat

Mod.AP47, dat geacht wordt een oorlogsvuurwapen te zijn, voorhanden te hebben gehad, zonder de vergunning verleend door de gouverneur der provincie Brabant/Vlaams Brabant, waar hij zijn woonplaats heeft, na gelijk-luidend advies van de korpschef van de lokale politiedienst, of wanneer er geen is, van de commandant van de federale politie van zijn woonplaats;

H. Bij inbreuk op de artikelen 3, 4, 17, 20 en 22 van de wet van 3 januari 1933, zoals gewijzigd door de wet van 30 januari 1991, een wapen vervaardigd, hersteld, te koop gesteld, verkocht, uitgedeeld, ingevoerd, vervoerd, opgeslagen of gedragen te hebben, zijnde een wapen dat geacht wordt een verboden wapen te zijn

Namelijk op hierna vermelde data, de hierna vermelde wapens

I. op 5 maart 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II),

- 1) Een houten baseball-bat, lengte 88 cm
- 2) Een lichtmetalen staaf met handvat, lengte 73,5 cm
- 3) Een ijzeren leuningstuk, bekleed met rubber, lengte 67,5 cm
- 4) Een flacon cs-gas "body Guard"

II. Op 10 juni 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II), een flacon CS (traangas-spray)

I. op 5 maart 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II),

Bij inbreuk op de artikelen 1, 5, 8 en 9 van de wet van 28 mei 1956 betreffende ontplofbare en voor de deflagratie vatbare stoffen en mengels en de daarmee geladen tuigen, en op de artikelen 1, 2, 6, 7, 200 en 300 van het KB van 23 september 1958 houdende algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen, behoudens de hoeveelheden dewelke eenieder krachtens artikel 265 van voormeld KB onder zich mag houden, de hierna vermelde hoeveelheden springstoffen te hebben bewaard in niet vergunninghoudende magazijnen of opslagplaatsen

Namelijk een opslagplaats van feest- en seinvuurwerk ten belope van ten minste 27.961 gr. pyrotechnische sas.

J. Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4, 39 en 40 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en op artikel 5 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering houdende vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM) van 6 februari 1991, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of tweede klasse te hebben geëxploiteerd,

namelijk rubriek 32.1: feestzalen en lokalen met een dansgelegenheid met een totale oppervlakte van de lokalen van 100m² of meer (klasse 2); thans rubriek 32.1.1: feestzalen en lokalen, wanneer deze een dansgelegenheid omvatten en de totale oppervlakte van de voor het publiek toegankelijke lokalen 100m² of meer bedraagt (klasse 2):

I. van 6 oktober 1997 tot 25 oktober 2001,

de oorspronkelijk voorziene zweminrichting op niveau kelderverdieping in gebruik als dansgelegenheid;

II. van 6 februari 1998 tot 25 oktober 2001,

het oorspronkelijke voorziene restaurant op de eerste verdieping in gebruik als dansgelegenheid;

K. Bij inbreuk op de artikelen 22, 39 par. 1, 2° van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en op artikel 43 par.1 van het besluit van de Vlaamse regering houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM) dd. 6 februari 1991, als exploitant van een inrichting de in de milieuvergunning of de in artikel 71 van het hierboven vermelde besluit bedoelde vergunningen, opgelegde bijzondere voorwaarden, de voor de inrichting geldende algemene of per categorie van inrichtingen door de Vlaamse regering in toepassing van artikel 20 van het decreet vastgestelde milieuvergunningsvoorwaarden, alsmede alle andere op de exploitatie van de inrichting van toepassing zijnde wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen, met betrekking tot de bescherming van het leefmilieu, van de oppervlaktewateren en van de externe veiligheid niet nageleefd te hebben:

I. nl. artikel 5.32.2.3 par.1.1° van het besluit van de Vlaamse regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne dd. 1 juni 1995 dat ondermeer bepaalt:

"Uiterlijk 10 kalenderdagen voor de eerste ingebruikname van de inrichting laat de exploitant op zijn kosten een volledig akoestisch onderzoek uitvoeren door een milieudeskundige erkend in de discipline geluid en trillingen."

a) Op niet nader bepaalde datum, tussen 1 oktober 1996 en 28 februari 1997, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 14.3.2001 (st. 185 – algemeen deel),

door geen akoestisch onderzoek te hebben laten uitvoeren voor wat betreft de ingebruikname van de instelling " , geëxploiteerd als lokaal met dansgelegenheid aan de
te

- b) Op 7 oktober 1997, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II),

door geen akoestisch onderzoek te hebben laten uitvoeren voor wat betreft de ingebruikname van de "polyvalente" zaal op de gelijkvloerse verdieping van de instelling " ", geëxploiteerd als lokaal met dansgelegenheid aan de . te

- c) Op niet nader bepaalde datum, tussen 6 oktober 1997 en 7 februari 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II), door geen akoestisch onderzoek te hebben laten uitvoeren voor wat betreft

a) de kelderverdieping en

b) de eerste verdieping

van de instelling " ", geëxploiteerd als lokaal met dansgelegenheid aan de . te

- II. Artikel 4.1.3.2. van het besluit van de Vlaamse regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne dd. 1 juni 1995 dat luidt:

"Onverminderd artikel 4.1.2.1 treft de exploitant als normaal zorgvuldig persoon alle nodige maatregelen om:

- *de buurt niet te hinderen door geur, rook, stof, geluid, trillingen, niet-ioniserende stralingen, licht en dergelijke meer;*
- *de buurt te beschermen tegen de risico's voor en de gevolgen van accidentele gebeurtenissen die eigen zijn aan de aanwezigheid of de uitbating van zijn inrichting. Dit houdt onder meer in dat de nodige interventiemiddelen zijn voorzien. Het bepalen en het aanbrengen hiervan gebeurt in overleg met de plaatselijke brandweer."*

nl. door op hierna vermelde data geluidshinder te hebben veroorzaakt

Tussen 26 februari 1997 en 27 april 1998, meermaals,

onder meer op 27 februari 1997, op 19 oktober 1997, op 31 oktober 1997, op 11 april 1998, op 12 april 1998, op 13 april 1998, op 19 april 1998, op 24 april 1998, op 25 april 1998, op 26 april 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door het kantschrift van de onderzoeksrechter aan de federale politie dd. 21 februari 2002 (st. 59 – deel II),

- III. Artikel 5.32.2.4bis, par.5 van het besluit van de Vlaamse regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne dd. 1 juni 1995 dat luidt:

"De toeschouwers moeten alle uitgangen kunnen gebruiken."

nl door op de hierna vermelde data de nooddoorgangen niet volledig vrij te hebben gehouden/gemaakt

Op 15 oktober 1997, op 18 oktober 1998 en op 1 november 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II),

- IV. Artikel 5.32.2.4bis, par.6 van het besluit van de Vlaamse regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne dd. 1 juni 1995 dat luidt:

"Elke uitgang of nooduitgang moet aangegeven zijn door reglementaire pictogrammen. Deze pictogrammen moeten vanuit alle hoeken van de danszaal goed zichtbaar zijn. De pictogrammen moeten verlicht worden door de normale verlichting en door de veiligheidsverlichting."

op 15 oktober 1997, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II), nl. door geen bijkomende verlichting te hebben voorzien en geen pictogrammen te hebben aangebracht,

- V. Artikel 5.32.3.8, par.1 van het besluit van de Vlaamse regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne dd. 1 juni 1995 dat luidt:

"De exploitant moet een uitrusting aanbrengen bestemd om een begin van brand te bestrijden."

op 15 oktober 1997, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II), nl. door geen brandblusapparaten te hebben aangebracht,

- VI. De brandweervoorwaarden dewelke deel uitmaken van de milieuvergunning dd. 13 november 1996 verleend door het college van burgemeester en schepenen aan _____, dewelke onder meer luiden:

"De leidingen voor bluswater dienen vervaardigd in staal of in een metaal dat minstens dezelfde waarborgen biedt."

op 15 oktober 1997, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II), nl. door één toevoerleiding aan het haspel in de zaal niet in staal of gelijkwaardig materiaal te hebben uitgevoerd,

- VII. De hierna opgesomde punten van het enige artikel van de op 11 december 1997 door het _____ schepencollege van ambtswege opgelegde bijkomende vergunningsvoorwaarden, bij de milieuvergunning klasse 2, dd. 13 november 1996, afgeleverd aan I _____ voor het exploiteren van een inrichting gelegen aan de _____ te _____.

- 1) Punt 2 dat luidt: *"op ieder ogenblik wordt het totale bezoekersaantal beperkt tot 1.950 personen"*,

door op de hierna voorziene tijdstippen meer dan 1.950 bezoekers in de instelling te hebben toegelaten,

tussen 10 december 1997 en 29 januari 2001, meermaals, ondermeer op 8 februari 1998, 20 september 1998, 8 november 1998, 26 september 1999, op 23 december 2000, op 21 januari 2001 en op 28 januari 2001, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II),

- 2) Punt 4 dat luidt: *"het restaurant (bistro) wordt niet geëxploiteerd zonder bijkomende nooduitgang"*
door op de hierna voorziene tijdstippen het restaurant te hebben geëxploiteerd zonder bijkomende nooduitgang

tussen 10 december 1997 en 23 februari 1998, meermaals, ondermeer op 8 februari 1998, op 22 februari 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II),

- VIII. Artikel 1 van het Besluit van de Bestendige Deputatie van de provincie _____ dd. 30 juli 1998, dat het besluit van het college van burgemeester en schepenen van _____ dd 19 maart 1998 wijzigt door artikel 3 van vermeld collegebesluit aan te vullen met de volgende bijzondere voorwaarde:

"de dieselmotor dient langs alle zijden omgeven te zijn door een muur in beton/metselwerk, ook langs de korte zijde die het dichtst aan de _____ paalt."

op 4 oktober 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II), nl. door aan de korte zijde geen muur in beton/metselwerk te hebben voorzien,

- IX. Artikel 5.32.2.4 par.2 van het besluit van de Vlaamse regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne dd. 1 juni 1995 dat luidt:

"Onverminderd de bepalingen van het Algemeen Reglement op de Elektrische Installaties dienen de elektrische installaties regelmatig gecontroleerd door een ter zake bevoegde deskundige."

tussen 10 december 1997 en 8 oktober 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II), nl. door de elektrische installaties in de instelling " ", waaronder het telsysteem, niet te hebben laten controleren door een ter zake bevoegd deskundige,

- L. Bij inbreuk op de artikelen 1, 3 en 15 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving gewijzigd door de wet van 6 mei 1998 in het Rijk of aan boord van een zeeschip, een binnenschip, een luchtvaartuig of enig andere drager, onderworpen aan het Belgisch recht, een zendtoestel voor radioverbinding of zend-ontvangtoestel voor radioverbinding of een ontvangtoestel voor radioverbinding gehouden, een stationnet of een net voor radioverbinding aangelegd of doen werken hebben zonder schriftelijke vergunning van de Minister of de Staatssecretaris die bevoegd is voor de aangelegenheden die de telecommunicatie betreffen

Op hierna vermelde data, de hierna vermelde toestellen

- I. op 13 mei 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II), een digitaal ontvangstoestel "Realistic", type Hyperscan 400 channel pro-2006 met serienummer
- II. op 10 juni 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechtsgeldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II), 15 zend- en ontvangstoestellen "Kenwood" met vermelding 144 mhz FM Transceiver TH-22^E

M. op 4 maart 1998, de verjaring van de strafvordering gestuit zijnde door rechts-geldige daden van onderzoek of vervolging, namelijk door de beschikking tot mededeling dd. 2 september 2002 (st. 60 – deel II),

Door gebaren of zinnebeelden te hebben bedreigd met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is

Gezien het bewijs van overschrijving van de dagvaarding van beklaagden door de bewaarder der Hypotheken kantoor te , dd. 25.11.2004

en inzake van de vrijwillig tussenkomende partij :

1. Het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad

met zetel op het Stadhuis aan de te
, handelend als stedenbouwkundige overheid

- ter zitting vertegenwoordigd door meester , advocaat loco
meester , advocaat bij de balie te

**2. De Stedenbouwkundige Inspecteur, bevoegd voor het
grondgebied van het Vlaams Gewest,**

met kantoren te 1000 Brussel, Koning Albert II laan 20 bus 2

- vertegenwoordigd door Mr. , advokaat te

oOOo

en inzake van Notitie nummer:

in zake van **HET OPENBAAR MINISTERIE:**

TEGEN :

zonder beroep
geboren te op
wonende te
Belg

BETICHT VAN:

te _____, op 9 oktober 2001,

Bij inbreuk op de artikelen 1, 5, 8 en 9 van de wet van 28 mei 1956 betreffende ontplofbare en voor de deflagratie vatbare stoffen, mengsels en de daarmee geladen tuigen, en op de artikelen 1, 2, 6, 7, 200 en 300 van het KB van 23 september 1958 houdende algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruik van springstoffen, behoudens de hoeveelheden dewelke eenieder krachtens artikel 265 van voormeld KB onder zich mag houden, de hierna vermelde hoeveelheden springstoffen te hebben bewaard in niet vergunninghoudende magazijnen of opslagplaatsen, namelijk een hoeveelheid vuurwerk omvattende 21 052,74 gram pyrotechnische sas te hebben opgeslagen achter een wand in een danszaal toegankelijk voor het publiek.

PROCEDURE:

De zaken met notitienummer _____) en met
notitienummer _____ zijn samenhangend en
worden, met het oog op een goede rechtsbedeling, samengevoegd.

DE RECHTBANK, rechtdoende door één enkel vonnis;

Het verzoek tot vrijwillige tussenkomst van het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad _____ is regelmatig en toelaatbaar.

Beklaagde vraagt dat de besluiten van deze tussenkomende partij uit de debatten zouden worden geweerd, nu deze hem laattijdig zouden zijn meege-deeld. De rechtbank oordeelt dat hiertoe geen aanleiding is. De zaak werd in voortzetting gesteld om de beklaagde toe te laten te antwoorden op deze besluiten en zijn rechten van verdediging werden ten volle gerespecteerd.

Gezien de stukken van het onderzoek;

Gehoord de vrijwillig tussenkomende partij - College van Burgemeester en Schepenen van de Stad _____ - in haar middelen en besluiten, ontwikkeld door meester _____, advocaat loco meester _____, advocaat bij de balie te _____;

Gehoord de vrijwillig tussenkomende partij - de Stedenbouwkundige Inspecteur Vlaams Gewest, in zijn middelen en besluiten, ontwikkeld door Mr _____ advocaat te _____

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering:

Gehoord beklaagde in zijn middelen van verdediging in beide zaken, bijgestaan door Mr. _____ advocaat en Mr. _____ advocaat,

BEOORDELING TENLASTELEGGINGEN:

1. Het opslaan en onder zich houden van feest- en seinvuurwerk zonder vergunning:

Onder de tenlasteleggingen I van zaak I en het enige feit van zaak II wordt beklaagde vervolgd voor het opslaan en het onder zich houden, zonder vergunning, van een hoeveelheid vuurwerk met een gewicht van respectievelijk 27,961 kg (zaak I) en 21,052 kg (zaak II) pyrotechnische sas.

"Pyrotechnische sassen" zijn de scheikundige stoffen in het vuurwerk die voor de effecten zorgen. Wanneer ze verbrand worden, veroorzaken ze warmte-, licht-, geluids-, gas- of rookeffecten of een combinatie ervan. Het gewicht van het pyrotechnisch sas vertegenwoordigt gemiddeld ongeveer 1/6de van het brutogewicht van het vuurwerk (<http://www.gezondheid.be>), zoals trouwens ook blijkt uit de analyse van de producten onder 1, 2, 6 en 15 afgedrukt op blz. 4 van het deskundig verslag in zaak I (subkaft 3).

Beklaagde vraagt dat de Rechtbank een prejudiciële vraag zou stellen aan het Hof van Justitie, met name "of het beteugelen van ingevoerd professioneel vuurwerk uit Groot-Brittannië, aldaar toegelaten voor binnenhuisgebruik, het voorwerp kan uitmaken van strafrechtelijke vervolging op grond van een wetgeving m.b.t. verboden springstoffen, die deze goederen geenszins nominim vermeldt en er derhalve een schending voorhanden is van het vrij verkeer van goederen, zoals gegarandeerd door de verdragen van de Europese Unie".

In de eerste plaats moet gewezen worden op art. 234 van het EG-Verdrag, dat bepaalt dat de Rechtbank het Hof van Justitie *kan* verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien zij een beslissing nodig acht voor het wijzen van het vonnis, maar dat de Rechtbank geenszins verplicht is op het verzoek in te gaan.

De Rechtbank stelt verder vast dat art. 30 van het EG-Verdrag uitdrukkelijk bepaalt dat de art. 28 en 29 van hetzelfde verdrag in verband met de in- en uitvoerbeperkingen geen beletsel vormen voor "verboden of beperkingen van invoer, uitvoer of doorvoer, welke gerechtvaardigd zijn uit hoofde van bescherming van de openbare zedelijkheid, de openbare orde, de openbare veiligheid, de gezondheid en het leven van personen, dieren of planten, het nationaal artistiek, historisch en archeologisch bezit of uit hoofde van bescherming van de industriële en commerciële eigendom".

Tenslotte blijkt dat het K.B. van 23 september 1958 wel degelijk ook van toepassing is op vuurwerk, dat gerangschikt wordt onder klasse C van de springstoffen (zie art. 2), en dat dit K.B. het vuurwerk wel indeelt in spektakelvuurwerk, feestvuurwerk en vuurwerk voor technisch gebruik en/ of seinvuurwerk maar voor het overige in algemene bewoordingen is opgesteld en geen enkele categorie van vuurwerk uitsluit.

Het door beklaagde opgeslagen vuurwerk valt wel degelijk onder het genoemde K.B. en de Rechtbank ziet geen enkele reden om een prejudiciële vraag te stellen, temeer daar er klaarblijkelijk geen schending is van het EG-Verdrag.

De bepalingen van het K.B. zijn duidelijk: slechts voor hoeveelheden beneden de 500 gram pyrotechnische stoffen is er geen vergunning vereist (art. 265 van het K.B.). Voor elke andere opslag is vergunning nodig en zijn er zelfs bijzondere veiligheidsmaatregelen voorgeschreven (art. 205 tot 210 van het K.B.).

Beklaagde wil ten onrechte de inbreuk minimaliseren: de aangetroffen hoeveelheid vuurwerk was een veelvoud van het wettelijk toegelaten maximum en werd bovendien op een niet reglementaire en onveilige wijze opgeslagen.

De beide tenlasteleggingen zijn dan ook bewezen.

2. De bouwkundige inbreuken:

Aan de beklaagde worden onder de tenlasteleggingen A en B (zaak I) een aantal inbreuken op de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw verweten (gecoördineerd door het decreet betreffende de ruimtelijke ordening op 22 oktober 1996), die thans strafbaar worden gesteld overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening.

Concreet zou hij het gebruik van een gebouw, gelegen

te , hebben gewijzigd van een multifunctioneel complex tot een megadancing en hij zou verantwoordelijk zijn voor het uitvoeren en instandhouden van een aantal werken, waardoor het pand werd ingericht als een megadancing, in strijd met

- de bouwvergunning, op 27 februari 1997 verleend door het college van burgemeester en schepenen van de Stad

- het bijzonder plan van aanleg , goedgekeurd bij Koninklijk

Besluit van 2 december 1985 en behouden bij Besluit van de Vlaamse

Regering van 1 december 2000.

Tevens zou hij, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, een stenen muur hebben vervangen door drie metalen nooddeuren en deze werken hebben in stand gehouden.

- voorafgaandelijk: situering der feiten:

Het pand gelegen aan de _____ was oorspronkelijk een sporthal.

De _____ vroeg op 12 augustus 1996 een milieuvergunning aan voor een multifunctioneel complex – polyvalente evenementenzaal met café, restaurant, ontspanningsruimte en woongelegenheden met onder meer de rubrieken: "32.2.3. schouwspelzalen: zalen voor niet – gemotoriseerde sportmanifestaties, 32.2.2. schouwspelzalen: schouwburgen, variététheaters en feestzalen met een speelruimte, 32.1 feestzalen en lokalen met een dansgelegenheid, met een totale oppervlakte van de lokalen van 100 m² of meer, 32.8.1.1.a baden en waterrecreatie..., 32.8.1.2. hot whirlpools...".

Dit resulteerde in de milieuvergunning _____ dd. 13 november 1996. In artikel 2 van dit besluit werd bepaald dat de aanvangsdatum van de vergunning verdaagd werd tot de dag dat de bouwvergunning definitief verleend zou zijn (zie Deel I, kapt 6, onderkapt A, stukken 9 – 11).

De _____ exploiteerde aanvankelijk de zaak onder de naam "_____" . De benaming "_____" werd in de loop van 1996 gewijzigd in de "_____".

Op 27 februari 1997 werd aan de _____, eigenares van het onroerend goed, een bouwvergunning verleend voor de verbouwing van een sportcomplex tot een multifunctioneel complex (zie deel I, kapt 6, onderkapt B, stukken 8-9). De bouwplannen voorzagen onder meer een keuken, een café, een zwembad, een restaurant en een polyvalente zaal.

Bij de verbouwingswerken werd de commerciële naam "_____" voorzien, uitgebaat door de _____ l, waarvan de beklaagde gedelegeerd bestuurder is.

- de functiewijziging en de inrichtingswerken (tll. A.1 a.1) en 2):

Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk wijzigen met het oog op een nieuwe functie, voorzover deze functiewijziging voorkomt op een door de Vlaamse regering op te stellen lijst van de vergunningsplichtige functiewijzigingen.

Bij Besluit van de Vlaamse Regering dd. 17 juli 1984 werden sommige gebruikswijzigingen aan een vergunning onderworpen.

Artikel 1 van dit besluit bepaalt:

*"Wanneer het gebruik van een vergund gebouw gewijzigd wordt wat de hoofdfunctie betreft, naar een nieuw gebruik, dan wordt deze gebruikswijziging geacht een belangrijke ruimtelijke weerslag te hebben op de onmiddellijke omgeving wanneer het gaat om een gebouw gelegen in een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen, een woongebied of een daarmee gelijkgesteld bestemmingsgebied en het nieuwe gebruik bestaat uit een dancing, het opslaan van schroot, autowrakken en afvalproducten, het te koop of in ruil aanbieden van goederen of diensten binnen een ruimte groter dan driehonderd vierkante meter.
Voor deze gebruikswijzigingen dient voorafgaandelijk een vergunning bekomen te worden ...".*

Het onroerend goed, _____, is gelegen

- volgens het gewestplan: in een woongebied met culturele, historische of esthetische waarde,
- volgens het bijzonder plan van aanleg _____, goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 2 december 1985: in een zone voor niet – hinderlijke bedrijven.

Beklaagde houdt (in hoofddorde) voor dat dit bijzonder plan van aanleg een afwijking is van het gewestplan en dat de omschrijving van het gebied geenszins valt onder artikel 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering dd. 17 juli 1984, zodat dit besluit niet van toepassing is.

Streek- en gewestplannen en algemene gemeentelijke plannen van aanleg geven richtlijnen aan de bij de stedenbouw betrokken overheden, terwijl de bijzondere gemeentelijke plannen van aanleg gedetailleerde voorschriften inhouden die rechtstreeks op de particulieren toepasselijk zijn.

Streek- en gewestplannen hebben een algemeen verordenend karakter.

De gemeentelijke plannen van aanleg hebben dit niet: door de goedkeuring door de Vlaamse Regering krijgen ze weliswaar een eigen verordenend karakter, maar ze blijven toch de rang van een gemeentelijke verordening behouden, waardoor ze een geringere rechtskracht hebben dan een gewestplan. Hieruit volgt dat het lagere plan in beginsel het hogere plan moet in acht nemen. Desnoods en onder bepaalde voorwaarden kan het bijzonder plan van aanleg echter afwijken van enig ander plan. (zie: MAST, A. en DUJARDIN, J., *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, Brussel, Story-Scientia, 1994, p.298-304)

Het bijzonder plan van aanleg somt in casu een aantal bestemmingen op, die kunnen toegelaten worden, waaronder woningen, grootwinkelbedrijven, kleinwinkelbedrijven, kantoren, verzorgende bedrijven op buurniveau, horeca, hotels en gemeenschapsuitrusting. Naar het oordeel van de rechtbank valt de omschrijving van het gebied wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 1984.

Beklaagde werpt (in ondergeschikte orde) op dat de rechtbank het Besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 1984 niet mag toepassen, nu ten onrechte geen voorafgaand advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd ingewonnen. Artikel 192bis van het Vlaams decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, dat werd ingevoerd bij decreet van het Vlaams Parlement van 21 november 2003 en de inhoud van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 1984 retroactief beoogt te bekrachtigen, schendt volgens hem artikel 7 EVRM en artikel 15.1 van het BUPO – verdrag en dient eveneens terzijde te worden geschoven.

Artikel 192 bis van het Vlaams decreet van 18 mei 1999 heft op retroactieve wijze de onwettige toestand op en schendt naar het oordeel van de rechtbank het beginsel van de niet – retroactiviteit van de strafwet niet (zie het arrest nr. 56/2005 van het Arbitragehof van 8 maart 2005, stuk 2 bundel Openbaar Ministerie).

Beklaagde heeft wel degelijk het gebruik van het gebouw gelegen

gewijzigd van een multifunctioneel complex tot een “megadancing”, hetgeen blijkt uit diverse gegevens van het strafdossier, onder meer:

- het gegeven dat het gebouw volledig werd ingericht als een megadancing (zie onder meer Deel I, kapt 6, onderkapt B, stukken 28-29),

- het gegeven dat het gebouw hoofdzakelijk werd uitgebaat als megadancing, hetgeen onder meer blijkt uit de diverse vaststellingen van de politie leefmilieu en de promotiebrochures van de “ ”, waarin wordt verwezen naar diverse openingsdagen per week (zie Deel I, kapt 6, onderkapt B en kapt 7, stuk 7).

Beklaagde argumenteert dat het gebouw polyvalent werd benut en verwijst naar een aantal voorbeelden (p.3 en 4 van zijn aanvullende besluiten) en stukken. Naar het oordeel van de rechtbank gaat het hier om neven-activiteiten die gedeeltelijk kaderen in het hedendaags concept van een megadancing en die zeker geen afbreuk doen aan het gegeven dat het gebouw hoofdzakelijk als megadancing werd uitgebaat.

De rechtbank stelt vast dat de werkelijke bestemming die beklagde aan het gebouw heeft gegeven, indruist tegen het bijzonder plan van aanleg

1. De megadancing bracht wel degelijk hinder mee voor de omgeving (zie onder meer de redengeving hierna wat betreft de tenlastelegging K.II) en was dus niet verenigbaar met de hoofdbestemming. De exploitatie van de megadancing kon evenmin als een toegelaten nevenbestemming worden aangemerkt.

Beklaagde heeft tevens, in strijd met de bouwvergunning en het bijzonder plan van aanleg 1, een aantal verbouwingen uitgevoerd, wijzigingen aangebracht en voorwaarden niet nageleefd, om het pand in te richten als megadancing. Dit blijkt uit het onderzoek en de vaststellingen van de politie leefmilieu (zie deel I, stuk 152 en kapt 6, onderkapt B, stukken 28-29).

De tenlasteleggingen A.I.a.1) en 2) zijn bewezen.

- de geplaatste nooddeuren (tll. A.II a):

Beklaagde heeft een stenen muur door drie metalen nooddeuren laten vervangen, zoals blijkt uit de vaststellingen van de politie leefmilieu (deel I, stuk 152 en kapt 6, onderkapt A, stukken 40-41).

Hij betwist de feiten op zich niet, doch beroept zich op de noodtoestand als rechtvaardigingsgrond. Volgens hem zag hij zich genoodzaakt de nooddeuren te plaatsen, voor de veiligheid van de feestgangers. Ten tijde van de feiten kon hij geen regularisatie bekomen zonder voorstel van vergelijk van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur. Deze wenste echter geen voorstel te formuleren, een beslissing die volgens beklagde indruiste tegen de beginselen van behoorlijk bestuur.

In casu heeft de beklagde zich wetens en willens in een situatie gebracht waarvan hij kon voorzien dat zij hem tot de noodhandeling zou verplichten. Zijn handelswijze kan dan ook bezwaarlijk gerechtvaardigd worden.

De tenlastelegging A.II.a) is bewezen.

- *tenlasteleggingen A.I. b.1) en 2), A.II. b, B.I en B.II :*

Beklaagde wordt tevens vervolgd voor het in stand houden van de uitgevoerde wijzigingen en werken.

Bij decreet van het Vlaams Gewest van 4 juni 2003 werd een derde lid ingevoegd in artikel 146 van het decreet van het Vlaams Gewest van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening: *"De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden, of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg."*

Bij arrest van het Arbitragehof dd. 19 januari 2005 werden volgende woorden in dit artikel vernietigd: *"voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden, of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg"* (arrest nr. stuk 1 bundel Openbaar Ministerie).

Het vernietigingsarrest heeft absoluut gezag van gewijsde, ten aanzien van iedereen, vanaf de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad (artikel 9 §1 van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof). De vernietiging heeft terugwerkende kracht tot op het ogenblik waarop de vernietigde bepaling in werking was getreden.

Het onroerend goed, , is niet gelegen in een ruimtelijk kwetsbaar gebied. Derhalve is de strafvordering vervallen wat betreft deze tenlasteleggingen.

3. De inbreuken op de drugwetgeving:

Onder de tenlasteleggingen C en D in zaak I wordt de beklaagde vervolgd voor het bezit van amfetamine en cocaïne.

Deze tenlasteleggingen zijn bewezen, zoals blijkt uit de objectieve gegevens van het strafdossier (deel I, kapt 5). Het ging om kleine hoeveelheden drugs, die volgens de beklaagde door de portiers werden afgenomen van discotheekbezoekers en die (nog) niet aan de politie werden overhandigd.

4. De inbreuken op de wapenwetgeving:

Onder de tenlasteleggingen E.I, E.II, F.I, F.II, F.III, G, H.I 1) t.e.m. 4) en H.II in zaak I worden aan de beklaagde een aantal inbreuken op de wapenwetgeving verweten.

Beklaagde droeg op 4 maart 1998 een pistool kaliber 6.35 mm, type "baby FN" zonder wettige reden en zonder vergunning. Tevens had hij als particulier een gechromeerde trommelrevolver Smith and Wesson zonder vergunning voorhanden. De tenlasteleggingen E.II en F.I zijn bewezen, zoals blijkt uit de objectieve dossiergegevens (zie Deel I, kapt I, verklaring beklaagde: stukken 8-11, verklaring : stuk 21 en beschrijving wapens: stukken 35-37).

De rechtbank gunt aan de beklaagde het voordeel van de twijfel wat betreft de tenlastelegging E.I.

Uit de resultaten van een huiszoeking dd. 5 maart 1998 is gebleken dat de beklaagde als particulier het hoger vermeld verweervuurwapen, type "baby FN", alsook een oorlogsvuurwapen, met name een geweer kaliber 22LR, replica model M16, zonder vergunning voorhanden had. Hij bleek ook een aantal verboden wapens opgeslagen te hebben. De tenlasteleggingen F.II, G en H.I 1) tot en met 4) zijn bewezen (zie deel I, kapt I, verklaring beklaagde: stukken 8-11, verklaring : stuk 21, beschrijving wapens: stukken 34-36 en resultaten huiszoeking: stukken 14-15).

Uit de gegevens van het strafdossier blijkt dat hij op 9 mei 1998 een niet nader bepaald verweervuurwapen zonder vergunning voorhanden had, zodat de tenlastelegging F.III eveneens bewezen is (Deel I, kapt 2, stukken 1-2).

Bij een huiszoeking op 10 juni 1998 werd in de een flacon CS (traangas-spray), een verboden wapen, aangetroffen.

Ook de tenlastelegging H.II is derhalve bewezen (Deel I, kapt 5, stuk 21).

5. De inbreuken op de milieuwetgeving:

Aan beklaagde worden onder de tenlasteleggingen J.I, J.II, K.I a, b en c, K.II t.e.m. K.IX in zaak I een aantal inbreuken op het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en op het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlaam I) verweten.

- exploitatie zonder vergunning van een hinderlijke inrichting klasse 2 (tll. J.I en J.II):

De oorspronkelijk voorziene zweminrichting (ongeveer 250 m² groot) op het niveau van de kelderverdieping en het oorspronkelijk voorziene restaurant (ongeveer 120 m² groot) op de eerste verdieping werden geregeld als dansgelegenheid gebruikt. In beide lokalen werden een discobar en discolichten voorzien en was er gelegenheid tot dansen (zie onder meer Deel I, stukken 155-156, kaft 6, onderkaft A: stuk 37, onderkaft B: stuk 27, kaft 7: stuk 68).

De stelling van beklaagde dat de rubriek "32.1. feestzalen en lokalen met een dansgelegenheid. ..." in de milieuvergunning van 13 november 1996 geenszins beperkt is in lokalisatie, treedt de rechtbank niet bij. De betreffende milieuvergunning van de Stad van 13 november 1996 werd immers verleend voor een multifunctioneel complex. Het gaat niet op achteraf de diverse bestemmingen van de lokalen te herleiden tot eenzelfde bestemming.

Zijn bewering dat het dansen in het zwembad niet werd verder gezet nadat de hiervoor gevraagde stedenbouwkundige vergunning was geweigerd, wordt weerlegd door latere vaststellingen.

De visie van beklaagde dat het gebruik van de zweminrichting door onderwater- danseressen voor publiek kadert in de oorspronkelijke milieuvergunning van "schouwspel, variététheaters, niet gemotoriseerde sportmanifestaties", wordt niet gevolgd door de rechtbank. Het ging duidelijk om een "publiekstrekker" voor de megadancing.

De tenlasteleggingen J.I en J.II zijn bewezen op basis van de objectieve vaststellingen van de politie leefmilieu.

- het akoestisch onderzoek (tll. K.I.a, b en c):

Conform artikel 5.32.2.3. §1.1° van het besluit van de Vlaamse regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne dd. 1 juni 1995 (hierna: Vlarem II) dient de exploitant uiterlijk 10 kalenderdagen vóór de eerste ingebruikname van de inrichting op zijn kosten een volledig akoestisch onderzoek te laten uitvoeren door een milieudeskundige erkend in de discipline geluid en trillingen.

Volgens beklagde werd het pand, , voordat hij het in gebruik nam reeds benut voor dansgelegenheden en kan het niet worden beschouwd als een nieuwe inrichting, zodat overeenkomstig artikel 5.32.2.3 §2 van Vlarem II, geen volledig akoestisch onderzoek diende uitgevoerd te worden.

Het onroerend goed werd tevoren gebruikt als een sporthal. Er werd een milieuvergunning en een bouwvergunning gevraagd voor een multifunctioneel complex (zie hoger). Nadien gebeurde er echter een stapsgewijze functiewijziging, waarbij het gebruik van het gebouw werd gewijzigd tot een megadancing. In deze context vindt artikel 5.32.2.3 §1.1° van Vlarem II wel degelijk toepassing.

De tenlasteleggingen K.I.a, b en c zijn bewezen, zoals blijkt uit de objectieve dossiergegevens (onder meer Deel I, onderkapt A, stukken 21 en 34, onderkapt B, stuk 27). Positief kan worden opgemerkt dat beklagde op een bepaald moment inspanningen heeft geleverd om een akoestisch onderzoek te laten uitvoeren (zie het rapport van ir. dd. 15 oktober 1997, deel I, kapt 6, onderkapt A, stuk 89 e.v.), doch de resultaten hiervan werden niet tijdig meegedeeld.

- de geluidshinder (tll. K.II):

De exploitant moet als een normaal zorgvuldig persoon alle nodige maatregelen treffen om de buurt niet te hinderen en om de buurt te beschermen tegen de risico's voor en de gevolgen van accidentele gebeurtenissen die eigen zijn aan de aanwezigheid of de uitbating van zijn inrichting.

Het gaat dus niet enkel om hinder vanuit de exploitatie zelf, zoals beklagde voorhoudt.

Op 27 februari, 19 en 31 oktober 1997 was er hinder door muziek afkomstig uit de discotheek zelf. Beklagde had deze hinder kunnen vermijden door deuren en ramen beter af te sluiten en/ of de muziek stiller te zetten.

De rechtbank acht de tenlastelegging wat betreft deze data bewezen, op basis van de vaststellingen van de politie leefmilieu, de verklaringen van burens en van beklagde zelf (deel I, kapt 6, onderkapt A, stukken 18-23, 109-111, 57-58).

Op 11, 12, 13, 19, 24, 25 en 26 april 1998 was er hinder door af- en aanrijdende wagens met lawaaierige geluidsinstallaties, geroep en geruzie op straat,...afkomstig van bezoekers van de ... 1. Naar het oordeel van de rechtbank heeft beklaagde niet alle nodige maatregelen getroffen om de buurt voor deze hinder te beschermen. Concreet kon hij dergelijke hinder vermijden of minstens beperken door meer parkeergelegenheid te voorzien, eventueel pendelbusjes te voorzien naar een verderaf gelegen parking, een "binnen is binnen" en "buiten is buiten" beleid te voeren (door opnieuw toegangsgeld te laten betalen indien het complex wordt verlaten en nadien opnieuw wordt binnengetroden), ... Het zijn trouwens dergelijke maatregelen die beklaagde in zijn intentieverklaring van 9 april 1998 ten aanzien van de Stad ... opnam. Hij kon ook een betere controle uitoefenen op het te verwachten aantal bezoekers, bijvoorbeeld door een voorafgaande kaartenverkoop. Het bezoekersaantal was immers beperkt tot 1.950 personen door het College van burgemeester en schepenen. Ook wat betreft deze data komt de tenlastelegging bewezen voor, op basis van de objectieve dossiergegevens (zie onder meer deel I, kapt 8, stukken 6-8, 16-17, 22-24, 27).

- het gebruik van de toe- en uitgangswegen (tll. K.III en K.IV):

De toeschouwers moeten alle uitgangen kunnen gebruiken. Aan beklaagde wordt verweten dat hij op enkele data de nooddoorgangen niet volledig vrij zou hebben gehouden. De rechtbank acht de tenlastelegging K.III bewezen op basis van de dossiergegevens en verklaringen (deel I, kapt 6, onderkapt A, stukken 124-125 en onderkapt B, stukken 25-28).

Deze inbreuken bleven echter zeer beperkt en dienen dan ook gerelativeerd te worden.

De uitgangen of nooduitgangen moeten aangegeven zijn door reglementaire, goed zichtbare en goed verlichte pictogrammen. De tenlastelegging K.IV. komt de rechtbank voldoende bewezen voor op basis van de vaststellingen van de politie leefmilieu en de verklaring van beklaagde (deel I, kapt 6, onderkapt B, stukken 25-26).

- de brandvoorschriften (tll. K.V en K.VI):

De exploitant moet een uitrusting aanbrengen om een begin van brand te bestrijden. Uit de vaststellingen van de politie leefmilieu en de verklaring van beklaagde blijkt minstens dat onvoldoende brandblusapparaten werden aangebracht (deel I, kapt 6, onderkapt B, stukken 25-26).

De rechtbank acht de tenlastelegging K.V bewezen, doch in de mate dat onvoldoende brandblusmiddelen werden aangebracht.

Conform de voorwaarden van de milieuvergunning van 13 november 1996 verleend door het college van burgemeester en schepenen aan de [...], dienden de leidingen voor bluswater vervaardigd te worden in staal of in een metaal dat minstens dezelfde waarborgen biedt (deel I, kapt 6, onderkapt A, stuk 4). Uit de vaststelling van de politie leefmilieu dd. 15 oktober 1997 is gebleken dat één toevoerleiding aan het haspel in de zaal niet in staal of gelijkwaardig materiaal was uitgevoerd (onderkapt B, stuk 26), zodat de tenlastelegging K.VI bewezen is.

- het respecteren van de bijkomende vergunningsvoorwaarden (tll. K.VII.1) en 2)):

In het besluit van het College van burgemeester en schepenen van de Stad [...] van 11 december 1997 werden bijkomende vergunningsvoorwaarden van ambtswege opgelegd (deel I, kapt 6, onderkapt A, stuk 49).

Zo werd onder meer het totale bezoekersaantal op ieder ogenblik beperkt tot 1.950 personen. Onder de tenlastelegging K.VII.1) wordt aan beklaagde verweten dat hij op verschillende data, tussen 10 december 1997 en 29 januari 2001 deze voorwaarde heeft overschreden.

Beklaagde betwist in hoofdorde de juistheid van de vaststellingen der verbalisanten.

De rechtbank stelt evenwel vast dat de verbalisanten hun vaststellingen en het door hen gehanteerde telsysteem steeds op een gedetailleerde en accurate wijze hebben toegelicht in de diverse processen-verbaal (zie deel I, kapt 6, onderkapt A voor de tellingen op 8 februari 1998; deel I, kapt 9, stukken 20-23 wat betreft de tellingen op 20 september 1998, deel I, kapt 10, stukken 1-10 voor de tellingen op 8 november 1998, deel I, stukken 47-49 voor de tellingen op 26 september 1999 en deel I, stukken 177-180 voor de tellingen op 23 december 2000 en 21 en 28 januari 2001).

Naar het oordeel van de rechtbank zijn de tellingen wel degelijk betrouwbaar. Het gegeven dat de verbalisanten bij hun vaststellingen dd. 23 december 2000 en 21 en 28 januari 2001 hebben vermeld dat mogelijk enkele niet-bezoekers (artiesten of personeel) werden meegeteld, neemt niet weg dat de bevinding dat het totale bezoekersaantal van 1.950 personen werd overschreden, overeind blijft. Het gaat immers slechts om een zeer beperkt aantal personen in verhouding tot de resultaten van de telling en de verbalisanten voegden toe dat zij herkenbare portiers en parkingwachters niet hebben meegeteld.

In ondergeschikte orde stelt beklaagde dat het besluit van het College van burgemeester en schepenen van de Stad . van 11 december 1997 niet rechtsgeldig is, aangezien hij nooit tevoren elementen en argumenten tot staving van dit besluit heeft bekomen.

Hij verwijst naar een schorsingsarrest nr. van 26 oktober 2000 in de zaak . ;

In dit arrest werd een schending van artikel 45 §4 van Vlarem I weerhouden. Dit artikel bepaalt in fine: "*Wanneer het in § 1 bedoelde verzoek niet uitgaat van de exploitant, wordt deze laatste door de in § 1 bedoelde overheid hiervan per ter post aangetekende zending in kennis gesteld binnen een termijn van tien kalenderdagen na ontvangst van het verzoek.*" Deze bepaling heeft tot doel de exploitant erover in te lichten dat een verzoek tot aanvulling of wijziging van de vergunningsvoorwaarden werd ingediend en hem de elementen en argumenten ter staving van dat verzoek mee te delen, opdat hij zijn standpunt dienaangaande met kennis van zaken zou kunnen verdedigen.

Het arrest had betrekking op een *verzoek* van het College van burgemeester en schepenen, gericht aan de Vlaamse minister van leefmilieu om een lopende vergunning aan te vullen met bijzondere vergunningsvoorwaarden.

In casu heeft het College van burgemeester en schepenen bij een gemotiveerde beslissing *ambtshalve* bijkomende vergunningsvoorwaarden opgelegd, in aanvulling op de milieuvergunning die op 13 november 1996 werd verleend, bij toepassing van artikel 45 § 1, 1° van Vlarem I.

Artikel 45 §4 Vlarem I heeft geen betrekking op dergelijke ambtshalve beslissingen.

Het besluit van het College van burgemeester en schepenen dd. 11 december 1997 was genoodzaakt door bijzondere omstandigheden en voor de veiligheid van de bezoekers en is op rechtsgeldige wijze tot stand gekomen.

De tenlastelegging K.VII.1) is wel degelijk bewezen.

In het besluit dd. 11 december 1997 werd tevens voorzien dat het restaurant (bistro) niet mocht worden geëxploiteerd zonder bijkomende nooduitgang. Onder de tenlastelegging K.VII.2) wordt aan beklaagde verweten dat hij deze voorwaarde niet heeft nageleefd, onder meer op 8 en 22 februari 1998.

Het betrof hier eveneens een voorwaarde die werd opgelegd in het belang van de veiligheid van de bezoekers.

De tenlastelegging K.VII.2) is bewezen, zoals blijkt uit de vaststellingen van de politie leefmilieu (deel I, kaft 6, onderkaft A, stukken 52-55 en 44).

- het omgeven van de dieselmotor door een muur in beton/ metselwerk (ill.K.VIII):

Op 4 oktober 1998 werd door de politie leefmilieu vastgesteld dat de dieselmotor niet omgeven was door een muur in beton of metselwerk langs de korte zijde die het dichtst aan de paalt (deel I, kaft 7, stuk 67). Dit druiste in tegen artikel 1 van het Besluit van de Bestendige Deputatie van de provincie van 30 juli 1998 (deel I, kaft 7, stukken 46-53).

Beklaagde stelt dat de muur enkele weken nadien wel werd geplaatst. De verbalisanten stelden nochtans enkele dagen later, op 8 oktober 1998, vast dat een wand in gyproc (dus geen beton of metselwerk) met deur werd geplaatst (stuk 66).

De rechtbank acht de tenlastelegging K.VIII bewezen.

- het regelmatig laten controleren van de elektrische installaties (K.IX):

De tenlastelegging komt de rechtbank bewezen voor op basis van de objectieve dossiergegevens (deel I, kaft 7, stuk 66).

Beklaagde stelt dat het volstaat de gegevens op te vragen bij AIB Vinçotte Belgium, om vast te stellen dat de elektriciteitsinstallatie regelmatig werd nagezien. Hij maakt echter geen gewag van de keuringsattesten voor de betreffende periode die hij als exploitant moest bijhouden in een veiligheidsdossier.

6. Inbreuken op de wetgeving betreffende de radioberichtgeving:

De tenlasteleggingen L.I en L.II in zaak I behelzen inbreuken op de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, gewijzigd door de wet van 6 mei 1998.

Bij een huiszoeking op 13 mei 1998 in het pand, werd een digitaal ontvangsttoestel "Realistic" aangetroffen. Beklaagde kon hiervoor geen vergunning voorleggen (kaft I, onderkaft 4, stukken 8-9).

Bij een huiszoeking op 10 juni 1998 in hetzelfde pand werden 15 zend- en ontvangtoestellen "Kenwood" gebruiksklaar aangetroffen, waarvoor evenmin de vereiste vergunning voorhanden was (kaft I, onderkaft 4, stukken 20-21).

De tenlasteleggingen L.I en L.II zijn derhalve bewezen.

7. Bedreigingen:

Tenslotte wordt aan beklaagde een inbreuk op artikel 329 Sw. verweten. Hij zou op 4 maart 1998 met een wapen hebben bedreigd.

De verklaringen van beklaagde (deel I, kaft 1, stukken 8-11) en I (stukken 3-4) zijn tegenstrijdig.

De getuigenverklaringen van (stuk 30) en (stuk 29) bieden geen uitsluitel over de precieze toedracht der feiten.

Beklaagde wordt op basis van twijfel vrijgesproken voor de tenlastelegging

BEOORDELING STRAFMAAT:

De feiten, in hun geheel genomen, zijn ernstig en wijzen erop dat beklaagde het niet nauw neemt met de vigerende wetgeving.

Door een aantal van de inbreuken werd de veiligheid van de bezoekers van de megadancing in gevaar gebracht of werd hinder veroorzaakt voor de buurtbewoners.

De feiten werden naar het oordeel van de rechtbank gepleegd met eenzelfde opzet, zodat ze worden vermengd, met het oog op de bestraffing ervan.

Gelet op de aard der feiten en de begeleidende omstandigheden, komt het opleggen van een gevangenisstraf en een geldboete, zoals hierna bepaald, aangewezen voor. Rekening houdend met het gegeven dat beklaagde zich in het onderzoek steeds medewerkend heeft opgesteld, zijn relatief gunstig strafregister en het tijdverloop sedert de feiten, wordt evenwel wat betreft een gedeelte van de opgelegde gevangenisstraf de gunst van het uitstel verleend.

HERSTELVORDERING:

Een herstelmaatregel is een maatregel van burgerlijke aard, maar behoort tot de strafvordering. Het gaat om een vordering met een sui generis – karakter. De vordering strekt ertoe om, in het algemeen (stedenbouwkundig) belang, de nadelige gevolgen van een misdrijf ongedaan te maken, los van het bestaan van elke persoonlijke schade in hoofde van de vorderende overheid (DEBERSAQUES, G., "Handhaving", in *Handboek ruimtelijke ordening en stedenbouw*, ed. HUBEAU, B., Brugge, Die Keure, 2004, p.855)

De stedenbouwkundig inspecteur vordert het staken van het strijdig gebruik en het uitvoeren van aanpassingswerken, dit alles binnen een termijn van een week wat betreft het strijdig gebruik en 6 maanden wat betreft het gevorderde herstel, na het in kracht van gewijsde gaan van onderhavig vonnis. Hij vraagt dat deze maatregelen zouden worden bevolen op straffe van een dwangsom van 25.000 EUR per dag vertraging.
(cf. deel II, stukken 5-17 en de besluiten van de stedenbouwkundig inspecteur)

De vordering werd uitdrukkelijk gemotiveerd vanuit het oogpunt van de ruimtelijke ordening, de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving en de ernst van de overtreding.

Het College van burgemeester en schepenen van de Stad vordert het staken van het strijdig gebruik en het herstel naar multifunctioneel complex, met herstel in de vorige staat van de werken die werden uitgevoerd aan het gebouw om het geschikt te maken als megadancing, alsook het herstel in de vorige staat van de stenen muur, dit alles binnen een termijn van 6 maanden na onderhavig vonnis en onder verbeurte van een dwangsom van 100 EUR per dag vertraging.
(cf. verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst)

Zowel de stedenbouwkundig inspecteur als het College van burgemeester en schepenen vragen dat het tussen te komen vonnis uitvoerbaar bij voorraad zou worden verklaard.

Indien de vorderingen van de stedenbouwkundige inspecteur en van het College van burgemeester en schepenen niet overeenstemmen, heeft de vordering van eerstgenoemde voorrang, krachtens artikel 149 §1 van het decreet van 18 mei 1999.

De rechtbank stelt in casu evenwel vast dat de vorderingen van de stedenbouwkundig inspecteur en van het College van burgemeester en schepenen, hoewel enigszins anders geformuleerd, de facto overeenstemmen.

Beiden beogen de stopzetting van het gebruik als dancing en het terugbrengen van het gebouw in de toestand, zoals vergund bij beslissing van 27 februari 1997.

Naar het oordeel van de rechtbank dienen de vorderingen te worden ingewilligd, zoals hierna bepaald, teneinde de nadelige gevolgen van de inbreuken van het "uitvoeren" (tenlasteleggingen I.a.1) en 2) en II.a in zaak I) ongedaan te maken.

De rechtbank acht het aangewezen de termijn voor uitvoering van de herstelmaatregelen op zes maanden te bepalen vanaf het in kracht van gewijsde gaan van onderhavig vonnis en dit op straffe van een dwangsom van 250 EUR per dag vertraging.

De herstellende overheden geven niet aan waarom in dit dossier zou moeten afgeweken worden van de normale regel van de schorsende werking van de rechtsmiddelen.

Bijgevolg wordt de vordering tot voorlopige tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis afgewezen.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

Gelet op de artikelen 147, 162, 185, 186, 194, 195, 226, 227, 191, 147, van het Wetboek van Strafvordering, artikelen 1, 3, 7 van het Strafwetboek, artikelen 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935, gewijzigd door de wet van 3 mei 2003;

de verordeningen van de Raad van de ministers nr. 974/98 dd. 3/5/1998 en nr. 1103/97 dd. 17/6/1997 en de wetten van 26/06/2000 en 30/06/2000 betreffende de invoering van de euro,

artikelen 28, 29 der wet van 1 augustus 1985, gewijzigd door de wetten van 24/12/1993, 22/4/2003 en het K.B. van 19/12/2003, de art.21.22.23.24 .25.

wet 17.4.1878 art.25.wet 24.12.1993 gew.bij art.2 wet dd° 11.12.1998, art.33,34, gew.programmawet 5.8.2003,

bij toepassing van de artikelen en wetsbepalingen zoals aangehaald in de hierbovenvermelde tenlasteleggingen A.C.D.E.F.G.H.I.J.K.L.

en de artikelen en wetsbepalingen als aangehaald in de enige tenlastelegging in zaak II, en bij toepassing van de artikelen 2.25.38.40.65.329.van het Strafwetboek.

Rechtsdoende op tegenspraak .

Verleent akte aan Het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad . en aan de Stedenbouwkundige Inspecteur bevoegd voor het Vlaamse Gewest, van hun vrijwillige tussenkomst;

- verklaart het verzoek tot vrijwillige tussenkomst van het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad , alsmede van de Stedenbouwkundige Inspecteur bevoegd voor het Vlaamse Gewest, toelaatbaar;

- wijst het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag in verband met de tenlasteleggingen I in zaak I en de enige tenlastelegging in zaak II af;

- rechtsdoende over de tenlasteleggingen:

De Rechtbank verklaart de strafvordering van het openbaar ministerie m.b.t. de tenlasteleggingen A.I.b.1) en 2), A.II.b, B.I en B.II (zaak I) om hoger vermelde redenen vervallen.

Spreekt beklaagde VRIJ hoofdens de feiten E/I. en M (zaak I);

VEROORDEELT beklaagde hoofdens de vermengde feiten

A.I.a.1) en 2), A.II.a), C, D, E.II, F.I, F.II, F.III, G, H.I.1), 2), 3) en 4), H.II, I, J.I, J.II, K.I. a, b en c, K.II, K.III, K.IV, K.V in de mate dat onvoldoende brandblusmiddelen werden aangebracht, K.VI, K.VII.1) en 2), K.VIII, K.IX, L.I, L.II in zaak I en de enige tenlastelegging in zaak II :

tot een hoofdgevangenisstraf van TIEN MAANDEN

en tot een geldboete van TWEEDUIZEND : $40,3399 \times 200 = 9.915,74$ EUR

Aangezien veroordeelde vroeger geen enkele veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden heeft opgelopen;

dat in die omstandigheden een genademaatregel van aard is om de verbetering van deze veroordeelde te doen verhopem;

Beveelt dat bij toepassing en binnen de perken van artikel 8, 18bis der wet van 29 juni 1964, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 10 februari 1994, gewijzigd door artikel 21 van de wet 4 mei 1999, de tenuitvoerlegging van de hoofdgevangenisstraf uitgesproken ten laste van veroordeelde wordt uitgesteld voor een termijn van DRIE JAAR vanaf heden, doch uitgezonderd wat een gevangenisstraf van VIJF MAANDEN betreft ;

Verplicht veroordeelde tot het betalen van de kosten van het geding belopende op 690,66 EUR voor beide zaken samen;

Verplicht veroordeelde, als bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, tot het betalen van een bijdrage van 10 EUR, bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de wet van 26/06/2000 en de wet van 7 februari 2003, vermeerderd met 45 decimes, en gebracht op 55 EUR.

Verplicht veroordeelde tot betaling van een vergoeding van 25,- EUR, bij toepassing van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 11 december 2001.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952 gewijzigd door de wet van 26/6/2000 de geldboete, vermeerderd wordt met 40 decimes, zodat die geldboete 10.000 EUR bedraagt.

Bepaalt de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete vervangen kan worden, bij gebrek aan betaling binnen een termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek, op drie maanden.

De Rechtbank verklaart verbeurd:

het O.S.3742/98, onderdelen genummerd 1,3,6,7.(deel I, kaft 1, stuk 24)
het O.S. 006680/98 (deel I, kaft 5, stuk 24)
het O.S. 7108/98 (deel I, kaft 5, stuk 15)

De Rechtbank verklaart verbeurd en beveelt de vernietiging van

de partij vuurwerk ter plaatse onder beslag gesteld bij DOVO (stuk 107)

het O.S. 06888/98 (Deel I, kaft 5, stuk 2)

het O.S. 3742/98, onderdelen genummerd 5, 6 (deel I, kaft 1, stuk 24)

zijnde de in beslaggenomen verboden wapens , het voorwerp van het misdrijf feit H.uitmakende .

rechtdoende over de herstellvordering:

Verklaart de herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur en van het College van burgemeester en schepenen ontvankelijk en gegrond als volgt:

Beveelt het herstel van de plaats, onder andere door het uitvoeren van de hiernavolgende aanpassings -en herstellingswerken aan het pand, gelegen aan de _____ te _____, namelijk :

1. stopzetting van het gebruik van het gebouw als dancing;
2. alle inrichtingswerkzaamheden / technische middelen, zoals dans-vloeren en podia, lasers, scans, snow/bubble/foam/fog- machines, licht- en geluidsinstallaties met extreme vermogens, die specifiek gericht zijn op het geschikt maken van de lokalen voor het wederrechtelijk gebruik als dancing, te verwijderen;
3. de binnenkant van het gebouw in te delen overeenkomstig de bij stedenbouwkundige vergunning van 27 februari 1997 vergunde plannen en de diverse lokalen in te richten conform het gebruik voorzien op deze plannen;
4. de buitengevels van het gebouw uit te voeren overeenkomstig de stedenbouwkundige vergunning van 27 februari 1997.

Beveelt dat de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering van de maatregelen kunnen voorzien voor het geval dat de herstelmaatregelen niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn worden uitgevoerd (cf. artikel 153,1^e lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening),

en dit binnen een termijn van **ZES MAANDEN** na het in kracht van gewijsde gaan van onderhavig vonnis, onder verbeuring van een dwangsom van **TWEEHONDERDVIJFTIG EUR** per dag vertraging, en zegt voor recht dat de Stedenbouwkundig inspecteur of het College van Burgemeester en Schepenen, in geval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien.

Machtigt de Stedenbouwkundig Inspecteur of het College van Burgemeester en Schepenen de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hen gekozen plaats.

Zegt voor recht dat de veroordeelde gehouden is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter.

Wijst de vorderingen af voor het meer- en anders gevorderde.

publiciteitsvereisten:

Beveelt de inschrijving van dit vonnis op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging, op de wijze bepaald bij artikel 84 van de Hypotheekwet.

Alles wat voorafgaat is, overeenkomstig de bepalingen der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in de Nederlandse taal geschied.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en vijf.

AANWEZIG:

voorzitter van de kamer, rechter,
rechter
rechter
substituut-procureur des konings,
griffier.